Р Е Ш Е Н И Е
№ 42009

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6806** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. М. Е., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2629511/26.05.2026 г., издадена от Е. В. С. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, за срок от 3 месеца“.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и с принципа на съразмерност. Поддържа, че административният орган не е изяснил фактите (чл. 35 и чл. 36 АПК), като липсват измерване на разстоянието до кръстовището, снимки, видеозапис, GPS данни и схема, поради което не е доказано нарушението по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Не е доказан отказ да се изпълни разпореждане по чл. 103 ЗДвП, тъй като не е установено съдържанието на разпореждането, начинът на отправянето му, срокът за изпълнение и поведението на водача, като чужд гражданин не му е осигурен преводач и не е удостоверено, че владее български език и е разбрал разпореждането, с което е нарушено правото му на защита и чл. 6 ЕКПЧ. Заповедта счита за немотивирана по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК, включително по отношение на необходимостта от мярката и срока ѝ, счита за нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 АПК, а изводите на органа се основавали само на служебни твърдения. Моли за отмяна на заповедта, както и

присъждане на сторените разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.В. И., която поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорената заповед. Претендира сторените по делото разноски по представен списък.
Ответникът – Е. В. С. -младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, се представлява от юрк.К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.
Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 26.05.2026 г. младши автоконтрольор Е. С. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР е съставила срещу жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5446660 за това, че на 26.05.2026 г., около 19:00 ч., в [населено място], на [улица], в зоната на кръстовището с [улица], в посока към [улица], спира неправилно за престой с лек автомобил „Б. 430И Х Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. П. Е., като на водача е отправено устно разпореждане да премести автомобила на място, където това е разрешено, но той отказва да изпълни разпореждането на органите за контрол и регулиране на движението. Нарушенията са квалифицирани по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП (спиране за престой и паркиране на по-малко от 5 м от кръстовище или на него) и по чл. 103 ЗДвП (отказ да се изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението). Актът е съставен в присъствието на свидетеля Т.-Н. В. Н. – служител на МВР, очевидец на нарушението. Като доказателства са посочени „данни РСОД служебен таблет“, а като иззет документ – свидетелство за управление на МПС (СУМПС) № [ЕИК]. В акта е отразено, че водачът е уведомен за започване на производството по прилагане на ПАМ. Актът е подписан от жалбоподателя без възражения в графата за обяснения и възражения, а с разписка от същата дата той е удостоверил, че е получил препис от него и е запознат с правото си в 7-дневен срок да направи допълнителни обяснения и възражения.
Въз основа на акта със Заповед № GPAM-2629511/26.05.2026 г. същото длъжностно лице, оправомощено със Заповед № 5133з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, е наложило на жалбоподателя процесната мярка. В заповедта е възпроизведено фактическото описание от АУАН и е прието, че водачът е извършил нарушение по чл. 103 ЗДвП – отказ да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението, поради което са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателя срещу подпис на 26.05.2026 г., когато е отнето и свидетелството му за управление.
От справката-картон на водача се установява, че жалбоподателят притежава българско СУМПС № [ЕИК], издадено на 17.01.2024 г.

При така установените факти съдът формира следните правни изводи:

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 26.05.2026 г., а жалбата е подадена на 27.05.2026 г., т.е. в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Подадена е от адресата на акта, който има правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Жалбата е процесуално допустима.
Съдът счита жалбата за основателна.
При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповедта за оправомощаване, приложена по преписката, директорът на СДВР на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР,

да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 2б, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. От Заповед № 513з-12413/15.11.2024 г. на директора на СДВР за преназначаване се установява, че Е. В. С. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Приложена е и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която служителите на отдел „Пътна полиция“ при СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП и да съставят АУАН. Предвид изложеното, съдът счита, че издателят е служител на отдел „Пътна полиция“ при СДВР и е изрично оправомощен да прилага мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП със заповед на директора на СДВР, представена по делото. Заповедта е в писмена форма.
Оспорената ЗППАМ обаче е издадена при съществени нарушения на изискванията за форма и на административнопроизводствените правила, в несъответствие с материалния закон и с целта на закона, по следните съображения.
Заповедта за прилагане на ПАМ е самостоятелен индивидуален административен акт, различен от АУАН, и трябва сама да съдържа съществените си елементи, включително датата и часа на нарушението, което е основание за мярката (така Решение № 41865 от 15.12.2025 г. по адм. д. № 10324/2025 г. на АССГ, III отд., 17 състав, в което заповед за ПАМ е отменена именно поради липсата на времето на нарушението). Процесната заповед не посочва нито датата, нито часа, в който жалбоподателят е спрял неправилно и е отказал да изпълни нареждането. Посочената в нея дата 26.05.2026 г. е датата на издаване на акта, а не на нарушението. Така времето на нарушението не е установено в акта, с който се засягат правата на жалбоподателя.
На следващо място, в заповедта е прието, че жалбоподателят е нарушил чл. 103 ЗДвП, а мярката е наложена на водач, „който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП“, без да е посочена точката от тази разпоредба. Чл. 175, ал. 1 ЗДвП съдържа седем различни състава на нарушения. Едва чрез тяхното свързване с конкретно установено поведение може да се провери дали е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП – нарушение, за което се предвижда лишаване от право да се управлява МПС. Органът е оставил на адресата и на съда да изведат сами коя е приложимата санкционна норма. Съдът не може да замества органа и да допълва мотивите на акта с правна квалификация, която органът не е дал (в този смисъл Решение № 333 от 16.02.2026 г. по адм. д. № 591/2025 г. на Административен съд – Перник,Решение № 368 от 09.02.2026 г. по адм. д. № 725/2025 г. на Административен съд – Русе).
Съдът съобразява, че съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС мотивите могат да се съдържат и в друг документ, към който актът препраща. В случая обаче и АУАН не съдържа квалификация по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП, а само по чл. 103 ЗДвП. Освен това препращането към акта не може да замести елементите, които законът изисква от самата заповед – заповедта и АУАН са самостоятелни актове с различен предмет, издавани в различни производства.
Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Предпоставка за прилагане на мярката е извършено от водача нарушение, за което се предвижда лишаване от право да се управлява МПС, т.е. отказ да се изпълни нареждане на органите за контрол по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП. Нарушението по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП не е такова и само по себе си не би обосновало мярката.
Съдът намира, че органът не е доказал отказа от страна на жалбоподателя да изпълни разпореждането на органите за контрол. В АУАН и в заповедта е посочено само, че на водача е „издадено устно разпореждане да премести автомобила на място, където е разрешено, но същият

отказва да изпълни“. Не са описани конкретното поведение на водача, което органът квалифицира като отказ (изрично словесно изявление, бездействие, напускане), нито дали му е даден и какъв срок, за да изпълни нареждането. Не е описано и дали е бил налице обективна възможност да го изпълни. Отказът да се изпълни нареждане е поведение, което предполага ясно възприето нареждане и съзнателно неподчинение. Самото твърдение на органа, че водачът „отказва“, е правен извод, а не описание на факт.

Доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП е установена за административнонаказателното производство и не освобождава органа, издал заповедта за ПАМ, от тежестта на доказване по чл. 170, ал. 1 АПК в съдебното производство по оспорването ѝ. В това производство съдът преценява всички доказателства по вътрешно убеждение. В АУАН като иззети доказателства са посочени „данни РСОД служебен таблет“, но такива не са представени по делото. Свидетелят по акта е служител на МВР, придружаващ актосъставителя. Подписването на акта от жалбоподателя без възражения не представлява признание на фактите, тъй като законът дава на нарушителя възможност да направи възражения и в последващ срок, а липсата на възражения не обръща доказателствената тежест.

При това положение съдът приема, че по делото не е доказано по несъмнен начин, че жалбоподателят е осъществил състава на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП. Следователно не е доказано наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП. Неблагоприятните последици от недоказаността се понасят от административния орган. Поради това доказателствените искания на жалбоподателя по отношение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП (измерване, схема, GPS данни) са неотносими към изхода на спора.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността на водача, но за не повече от 3 месеца при нарушенията по чл. 175, ал. 1 ЗДвП (подб. „бб“). Законът определя само горната граница на продължителността на мярката. Въпреки това органът е наложил мярката „за срок от 3 месеца“, т.е. в максималния размер, като фиксиран срок, без да посочи, че тя действа до решаване на въпроса за отговорността, и без да изложи каквито и да е съображения защо е необходим именно максималният срок. Органът действа при обвързана компетентност по отношение на налагането на мярката, но разполага с оперативна самостоятелност относно продължителността ѝ в законовите граници. Тази преценка трябва да бъде мотивирана. Липсата на мотиви за срока е самостоятелно нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, което препятства съдебния контрол за съответствие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Съгласно този принцип административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Принудителните административни мерки по чл. 22 ЗАНН имат превантивен и преустановителен характер и не са санкция (така Решение № 15796 от 20.12.2017 г. по адм. д. № 10768/2017 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 910 от 23.01.2018 г. по адм. д. № 9379/2017 г. на ВАС, VII отд.). Затова определянето на максималния срок без мотиви придава на мярката санкционен характер, който тя не следва да има. Нарушението, свързано с неправилен престой, е преустановимо по своето естество. От заповедта не става ясно как отнемането на свидетелството за управление за три месеца служи на целта да се предотврати или преустанови конкретното нарушение.

Съдът не споделя довода на жалбоподателя, че правото му на защита е нарушено поради неосигуряване на преводач. От справката-картон на водача се установява, че той има българско ЕГН и постоянен адрес в [населено място], положил е изпитите за правоспособност пред СДВР още през 1991 г. и от години участва в производства по ЗДвП. Не се твърди, че не владее български език. Този извод обаче не променя крайния резултат, тъй като заповедта е незаконосъобразна на изложените по-горе основания.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на изискванията за форма и на административнопроизводствените правила, при недоказани фактически основания и в несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност. Затова е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Жалбата следва да бъде уважена, а заповедта – отменена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на направените по делото разноски в размер на 618,66 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 613,55 евро адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие. Съдът счита направеното възражението на ответника за прекомерност за бланкетно и неоснователно.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57- ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Е., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2629511/26.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. М. Е., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 618,66 (шестотин и осемнадесет евро и 0,66 евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.